

РЕШЕНИЕ

№ 3832

гр. София, 07.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **1724** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1, ап.1, представлявано от управителя Е. Л. А. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012г., издаден от И. М. Р., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП – С.. Р. акт е обжалван по административен ред и е потвърден с решение № 74/14.01.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” („ОДОП”) - С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт с искане за отмяната му като необоснован и незаконосъобразен, съставен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения в ревизионното производство. За процесните периоди има влязъл в сила А. № 6249/24.09.2007г. и не са налице основанията по чл. 133, ал. 2 от ДОПК за изменение на установените задължения по ЗДДС. Счита, че са налице основания за признаване на право на приспадане на данъчен кредит и реалността на доставките е доказана. Претендира заплащане на разноски за съдебното производство.

Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП” С. при ЦУ на НАП, чрез упълномощения си процесуален представител прави искане оспорването по жалбата да бъде отхвърлено като неоснователно, по съображенията, изложени в решението на директора на дирекция „ОДОП”. Счита, че в хода на съдебното производство не са представени доказателства, които да опровергават изводите на органите по приходите, че липсва реално извършена доставка по процесните фактури. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1203197/19.04.2012г., издадена от Б. А. А. на длъжност директор на ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия за определяне на задълженията на [фирма] по ЗДДС за данъчни периоди от 01.04.2007г. до 30.04.2007г. и от 01.06.2007 до 31.12.2007г. Ревизията е възложена от компетентен орган по смисъла на чл. 134, ал. 1, предл. 2 от ДОПК. Предмет на ревизионното производство са задължения, установени с влязъл в сила А. № 6249/24.09.2007г. и с влязъл в сила ревизионен акт №[ЕГН]/23.12.2009г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1203197/20.07.2012г., връчен на управителя на дружеството на 13.08.2012г. На 24.08.2012г. е подадено възражение срещу констатациите в ревизионния доклад. Възражението, наведените доводи и доказателствата са обсъдени в ревизионния акт, който е издаден на 10.09.2012г. Ревизионен акт № [ЕГН] от 10.09.2012г. е издаден от компетентен орган, упълномощен със заповед № 1203197/23.07.2012г. на директора на ТД на НАП С. - град.

С ревизионния акт са установени задължения за жалбоподателя по ЗДДС за довносяне, в едно с дължимите лихви в общ размер на 31 605,63 лева, в резултат на отказано право на данъчен кредит в размер на 19 881,83 лева по фактури, издадени от [фирма] и Д. „У.“. Р. акт е връчен на упълномощен представител на дружеството на 13.08.2012г. Обжалван е по административен ред и е потвърден с решение № 74 от 14.01.2013г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, издадено в срока по чл. 156, ал. 6 от ДОПК. Жалбата до съда е подадена на 07.01.2013г., в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, поради което като допустима следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от орган по приходите, съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия по заповедта за определяне на компетентен орган № 1203197/23.07.2012г. Р. акт е съставен в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК.

Доводите на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ревизионното производство са основателни. Ревизията е възложена със заповед за възлагане на ревизия № 1203197/19.04.2012г., издадена от директора на ТД на НАП С.. Със заповедта са определени периодите и видовете задължения, които следва да бъдат установени, а именно - задължения по ЗДДС за периодите от 01.04.2007г. до 30.04.2007г. и от 01.06.2007г. до 31.07.2007г. Заповедта е издадена на основание чл. 133 и чл.134 от ДОПК, след влизане в сила на съдебно решение №2656/01.06.2011г., постановено по адм.дело № 7671/2010г. на АССГ, потвърдено със съдебно решение № 141/01.05.2012г. по адм. дело №9577/2011г. на ВАС, О. отделение. Със съдебно решение №2656/01.06.2011г., постановено по адм.дело № 7671/2010г. на АССГ е обявен за нищожен ревизионен акт №[ЕГН]/23.12.2009г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., в частта, в която е отказано право на данъчен кредит в размер на 18 539.83 лева по доставки от [фирма] за данъчни периоди месец април 2007г., месец юни 2007г. и месец юли 2007г. по фактури № 2/01.02.2007г.; №3/06.02.2007г.; № 4/28.02.2007г., №7/23.03.2007г., № 8/02.05.2007г.; №9/01.06.2007г.; № 14/01.07.2007г. и № 15/13.07.2007г. За същите данъчни периоди и за

същите доставки има влязъл в сила А. № 6249/24.09.2007г., с който е признато право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Актът за прихващане и възстановяване е влязъл в сила преди допълнението на чл. 129, ал. 3 от ДОПК (ДВ, бр. 108 от 19.12.2007г.). В този случай установяването на данъчни задължения, предмет на влезлия в сила А. е допустимо единствено чрез особеното производство по чл. 133 и чл. 134 от ДОПК. Влезният в сила А. е стабилен административен акт, който поражда права и задължения за адресата на акта и изменението на установените с него данъчни задължения е допустимо само в изрично посочени в закона хипотези, по различен от общия ред за установяване на данъчни задължения. Основанията са регламентирани в чл.133, ал. 2 от ДОПК, а редът за възлагане на ревизия за установяване на задълженията изисква обосновано предложение от органа по приходите до директора на ТД на НАП за наличието на законовите основания и издаване на мотивирана заповед за възлагане на ревизия, само ако са налице основанията за това. В случая липсват мотиви, както от фактическа, така и от правна страна, които да обосновават някое от основанията на чл. 133, ал. 2 от ДОПК. Не е допустимо възлагане на ревизия, когато не са налице основанията по чл.133, ал. 2 от ДОПК, както е настоящия случай. Освен, че липсват мотиви за наличие на основание по чл. 133, ал.2 от ДОПК, такова не може да се изведе и от фактите по делото. Не са налице предпоставките на чл.133, ал. 2 от ДОПК за възлагане на ревизия за установяване на данъчни задължения на [фирма] по ЗДДС за данъчни периоди от 01.04.2007г. до 30.04.2007г. и от 01.06.2007г. до 31.07.2007г. по доставките от [фирма], за които има влязъл в сила А. № 6249 от 24.09.2007г. След като ревизията е възложена в нарушение на чл. 133, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт в тази му част следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

Относно отказаното право на данъчен кредит в размер на 1330 лева по фактура № 78/26.04.2006г. с доставчик Д. „У.“, настоящата съдебна инстанция счита, че за този данъчен период е налице влязъл в сила ревизионен акт №[ЕГН]/23.12.2009г., който в тази част не е обжалван по съдебен ред, по причина, че с него не е извършена промяна на декларирания данък за възстановяване по тази фактура. Ревизията, приключила с ревизионен акт №[ЕГН]/23.12.2009г. включва задълженията по ЗДДС за данъчен период месец април 2007г., когато фактурата е включена в дневника за покупки на ревизираното дружество. Р. акт за установени задължения по ЗДДС е обжалван по съдебен ред само в частта, в която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 35 385.23 лева по фактури, издадени от [фирма] за месеците април 2007г., месец юни 2007г., месец юли 2007г., месец декември 2007г. и месец април 2008г. Следователно в останалата част ревизионният акт не е обжалван по съдебен ред и е влязъл в сила. След като данъчният период месец април 2007г. е включен в предмета на ревизията, следва да се приеме, че за този период с влязъл в сила ревизионен акт не са констатирани основания за установяване на задължения по ЗДДС за внасяне.

Р. акт е обявен по съдебен ред за нищожен само в частта, в която е отказано право на данъчен кредит в размер на 18 539.83 лева по доставки от [фирма] за данъчни периоди месец април 2007г., месец юни 2007г. и месец юли 2007г. В останалата част ревизионният акт е влязъл в сила. Това е видно от диспозитива на съдебно решение №2656/01.06.2011г., постановено по адм.дело № 7671/2010г. по описа на АССГ.

След като е налице влязъл в сила ревизионен акт, който в частта за издадената фактура от Д. „У.“ не е обжалван по съдебен ред, процедурата за изменение на установените с него задължения е по чл. 133 и чл. 134 от ДОПК. Следвало е да се изложат мотиви за наличието на основанията по чл. 133, ал. 2 от ДОПК за изменение на установените данъчни

задължения. Процедурата за изменение на влезли в сила данъчни задължения не е възможност за поправка на пропуски от страна на данъчната администрация. Непосочването на фактическо и правно основание за изменение на данъчните задължения по влезлия в сила ревизионен акт, както в заповедта за възлагане на ревизия, така и в ревизионния акт и ревизионния доклад е самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт, издаден за данъчни периоди и видове данъчни задължения, за които има стабилни данъчни актове.

По изложените съображения ревизионният акт е незаконосъобразен и в частта, в която с него са установени задължения по ЗДДС в размер на 1330 лева за данъчен период месец април 2007г. по фактура №78/26.04.2006г., издадена от Д. „У.“. Не са налице основанията по чл. 133, ал. 2 от ДОПК за възлагане на ревизия за изменение на установени данъчни задължения с влязъл в сила ревизионен акт.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, на жалбоподателя се дължат разноски за съдебното производство в размер на 1300 лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение, държавна такса и разноски за вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 43 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012г., издаден от инспектор по приходите при ТД на НАП – С., с който на [фирма] са установени задължения по ЗДДС в размер на 19 869.83 лева главница и 11 735.80 лева лихви за данъчни период от 01.04.2007г. до 30.04.2007г. и от 01.06.2007г. до 31.07.2007г. по доставки от [фирма] и Д. „У.“, потвърден с решение № 74/14.01.2013 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП. ОСЪЖДА дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК175011453, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 представлявано от управителя Е. Л. А. сумата от 1300 (хиляда и триста) лева, разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: